

ՍՈՒՐԲԸ

ՀԱՆԳՈՒՑԵԱԼ ԿԻՐԵՂ ՊԱՏՐԻԱՐԺԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

11

Սիրազեղուն, մեղմ նայուածք մը ինքու
Մերք կը ժպտի, մերք ալ անձայն կը հալի
Վերջալոյսի մեռնող շողին պէս հեւոտ
Որ կը սուզուի անհունին մէջ լուռ, թախծոտ:

Սէրն ու գութը ու հաւասֆը Արարչին
Նայուածքէն այս կաթիլ, կաթիլ կը ծորին,
Որպէս ուղիս մը կարկաչանոտ ու զեղուն:
Որ իր բուրբը կը սփռէ կեանք մը բեղուն:

Անմեռ բունջ մ'է, կարծես փակուած հիւրին մէջ
Խարակներու եզրէն ժայթքող հոտ մ'անեղջ,
Որ իր բոցովն կեանքի ուղին կը բանայ,
Անդէկ նաւին, մոլորածին անուղղայ...:

Ու ան կ'իշխէ ինչպէս բազին դարաւոր
Որ անցեալի խորհուրդն ունի փառաւոր,
Ու զերթ զոն մը պինդ շրջաւորած սուրբ խաչին
Միշտ կը սպասէ արդարութեան վեհ ձայնին...:

ՏՕՔԹ. Մ. ՏԱՔԵՍԵԱՆ

